

Riksdagen har till konungens förordning af den 18 november 1881, angående minderåriges användande i arbete vid fabrik, handverk eller annan handtering, och den 10 juli 1891, angående förbud för barn att natttid idka viss försäljning m. m., i ganska många hänseenden tillgodosett ett länge känt behof af skydd för vissa slag af minderåriga yrkes- och näringsidkare samt att, under det den förra förordningen hufvudsakligen afsåge att skydda unge arbetares lif och lemmar för de faror och öfveranstängningar, som de olika handteringarna kunde medföra, den senare förordningen äfven sökt förekomma vådor af annat slag, som hotade de minderåriga, hvilka i städerna natttid tillhandahölle tryckalster, blommor och dylikt.

N:o 74.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaran den 11 maj 1896.

Andra Kammaran — 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående föreskrifter rörande barns och minderåriges användande vid offentliga föreläsningar och teaterföreläsningar.

(Första Kammarans tillfälliga utskotts (n:o 1) utlåtande n:o 4.)

(Andra Kammarans tillfälliga utskotts (n:o 3) utlåtande n:o 20.)

Till Konungen.

I en hos Riksdagen afgifven motion har anförts, hurusom kongl. förordningarna af den 18 november 1881, angående minderåriges användande i arbete vid fabrik, handverk eller annan handtering, och den 10 juli 1891, angående förbud för barn att natttid idka viss försäljning m. m., i ganska många hänseenden tillgodosett ett länge känt behof af skydd för vissa slag af minderåriga yrkes- och näringsidkare samt att, under det den förra förordningen hufvudsakligen afsåge att skydda unge arbetares lif och lemmar för de faror och öfveranstängningar, som de olika handteringarna kunde medföra, den senare förordningen äfven sökt förekomma vådor af annat slag, som hotade de minderåriga, hvilka i städerna natttid tillhandahölle tryckalster, blommor och dylikt.

Mycket vore sålunda redan gjordt för att åt samhället söka bevara sund till kropp och seder den ungdom, som genom eget arbete måste lifnära sig. Man syntes dock hafva försummat att med något lagbud värna en klass af olyckliga barn, uppväxande i förtryck och elände och utsatta för både kroppsliga och moraliska faror, nemligen de barn, som uppträdde i cirkus- och varieté-sällskap eller vid akrobaters och andra gycklares föreställningar.

Af samvetslöse anhörige eller ledare för dylika sällskap och föreställningar tvingades dessa barn med hot och misshandlingar att genomgå en för deras sunda utveckling och för utsigten till en framtida nyttig verksamhet ofta förderfbringande lärotid, till dess de nådde den grad af skicklighet, att de blefve tillräckligt inkomstbringande för »impresarion». Mot härmed förknippade missförhållanden af flerahanda slag hade utlandets lagstiftning redan ingripit. I sammanhang dermed hade i Frankrike stadgats förbud mot att använda barn under 13 år som skådespelare, statister o. s. v. vid föreställningar å fasta scener och varietélokaler; dock kunde undantag från detta förbud för vissa fall af myndigheterna medgifvas.

Dessa bestämmelser i den franska lagstiftningen syntes vara särdeles förtjenta af efterföljd äfven hos oss, helst derigenom å ena sidan i myndigheternas hand lades rätten att medgifva barns medverkan i de skådespel, der sådant oundgängligen fordrades för den dramatiska handlingen, men å den andra sattes en gräns för ett missbruk, som man på vissa teatrar i vårt land hade tillfälle bevittna, nemligen att barn af ganska späd ålder ofta qväll efter qväll finge tjenstgöra som statister, i dansnummer m. m.

Med stöd af hvad sålunda anförts har i ofvanberörda motion väckts förslag i syfte att åvägbringa de föreskrifter i ämnet, som må finnas af behovet påkallade.

Ofvannämnda förordning af den 18 november 1881 torde endast afse industriella företag, och bestämmelser i det antydda syftet lära alltså saknas i den svenska lagstiftningen. Vid sådant förhållande finner Riksdagen synnerligen behjertansvärdt, att stadganden bringas till stånd, hvarigenom det skydd, som redan lemnats minderårige för de faror och öfveransträngningar, hvilka den industriella verksamheten kan medföra, utsträcker till det område, hvarom nu är fråga.

Det skäl, som, enligt Riksdagens åsigt, kraftigast talar för behovet af dylika stadganden jemväl inom vårt land, är att barnens intellektuella utveckling i väsentlig mån åsidosättes under den ganska långa tid, som åtgår innan de hinna den grad af skicklighet i sitt yrke,

att de kunna offentligen uppträda, samt att befaras kan, det de sedermera, underkastade vanans magt, förlora allt intresse för en nyttigare verksamhet.

Vidkommande den såsom efterföljansvärd angifna inskränkingen af barns och minderåriges användande vid offentliga teaterföreställningar, delar Riksdagen härutinnan den uppfattning, som i sagda motion gjort sig gällande.

På grund af hvad i ämnet förekommit får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utröna, om och till hvilken utsträckning stadganden må kunna meddelas i syfte dels att förhindra barns och minderåriges användande vid offentliga förevisningar, såsom lindansning, konstridning, akrobatiska och andra konststycken, vid varieté- och dylika föreställningar, dels att inskränka barns och minderåriges användande vid offentliga teaterföreställningar samt, derest utredningen dertill föranleder, i ämnet utfärda erforderliga föreskrifter.

Med undersåtlig vörndnad.

Stockholm den 11 maj 1896.